

JANE FEATHEROVÁ

IDEÁLNA
NEVESTA

JANE FEATHEROVÁ

IDEÁLNA
NEVESTA

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Zuzana Púčeková
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Preklad tejto knihy vyšiel s podporou Literárneho fondu.

Z anglického originálu Jane Feather: *The Bride Hunt*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bantam Books, an imprint of The Random House
Publishing Group, a division of Random House, Inc., New York 2004,
preložila Miriam Ghaniová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie
alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami,
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

V texte sú použité citáty zo slovenských prekladov diel Williama Shakespeara
Macbeth (Ikar, Bratislava 2016, preložil Lubomír Feldek),
Oscara Wilda *Portrét Doriana Graya* (Ikar, Bratislava 2017,
preložila Tatiana Ruppeldtová) a Johna Keatsa *Óda na grécku vázu* (*Mraky a súmraky*,
Slovenský spisovateľ, Bratislava 1992, preložil Marián Andričík).

Copyright © 2004 by Jane Feather

All rights reserved

Translation © Miriam Ghaniová 2018

Cover Design © Emil Křížka 2018

Cover Photo © Shutterstock

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2018

ISBN 978-80-220-2041-1

1 „TU STE, SLEČNA PRUE.“ Pani Beedleová vzala kopu obálok z hornej poličky v kuchyni. „Dnes ich je viac ako dosť. A táto vyzerá veľmi dôležito.“ Vybrala dlhú hrubú pergamenovú obálku a zvedavo fľochla na vytlačené záhlavie.

Prudence si odpila čaju, no neponáhľala sa k hostiteľke. Pani Beedleová teda vykročila, lebo mala vlastné spôsoby... dosť podobné jej bratovi, sluhovi Jenkinsovi, v ktorom sa snúbili povinnosti sluhu s priateľskosťou, ochotou, ba dokonca sa trom sestrám Duncanovým osvedčil aj ako spoločník pri všetkých tajnostiach v dome na Manchester Square.

„Nejaké správy od slečny Constance?“ vyzvedala sa pani Beedleová a konečne položila obálky na poškriabaný stôl z borovicového dreva a načiahla sa po kanvicu s čajom.

„Ach, včera sa ozvali. Momentálne sú v Egypte.“ Prudence potlačila svoju šálku, aby jej pani Beedleová znova naliala čaj. „Navštívili už aj Rím a Paríž. Zdá sa, že je to úžasná cesta.“

Hovorila trochu smutne a naozaj bola smutná, lebo jej staršia sestra Constance bola už šesť týždňov na svadobnej ceste. A čas Prudence a najmladšej sestry Chastity plynul v Londýne veľmi pomaly. Snažili sa udržať obvyklý chod domácnosti, starali sa o financie ako vždy, aby sa situácia v dome nenarušila, ale stálo ich to viac síl, keď boli len dve. Občas, najmä v posledných týždňoch, boli Prudence s Chastity v pokušení povedať otcovi, aká je ich reálna situácia. Spôsobil ju on nevhodnými investíciami po smrti ich matky. Len spomienka na matku ich nútila mlčať. Lady Dunca-

nová by svojho manžela chránila za každú cenu, takže aj jej dcéry boli toho názoru, že v tom treba pokračovať.

Okrem toho sa aj v Constancinej neprítomnosti museli venovať svojim novinám *The Mayfair Lady*, ktoré vychádzali každé dva týždne, a bez Constanciných editorských rád im to veľmi nešlo. Snažili sa ďalej viesť aj zoznamku, takže Chastity bola veľmi vyčerpaná a každú noc upadala do bezsenného spánku. Aspoň to si všimla Prudence.

Vtom sa v obchode rozoznel zvonček na dverách a dovnútra vošiel zákazník. Pani Beedleová sa ponáhľala za ním, cestou si ešte uhládzala snehobielu zásteru. Prudence si poriadne odpila čaju a dala si ešte kúsok d'umbierového chlebička. Bol teplý a celá kuchyňa za obchodom ním rozvoňavala. Počula, ako sa pani Beedleová veselo rozpráva s nejakou ženou, ktorá sa vysokým hlasom sťažovala na nekvalitnú jahňacinu v mäsiarstve.

Prudence si vystrela nohy k mriežke a vzdychla. Bola rada, že si na chvíľu môže oddýchnuť od práce. Neprítomne hľadela na obálky adresované *The Mayfair Lady*, ktoré doručovali pani Beedleovej do jej obchodíka na rohu v Kensingtone ako poste restante. Vydavateľky novín museli za každú cenu zostať v anonymite.

Prudence sa znovu zahľadela na hrubú obálku, odlišujúcu sa od ostatných. Pripadala jej veľmi úradná. Vytlačená adresa v ľavom hornom rohu znela: *Falstaff, Harley & Greenwood*. Prudence si zrazu spomenula a uvedomila si, ako jej naskočili zimomriavky. Zrejme ide o právnickú firmu. Náchliha sa po nôž na maslo, aby obálku otvorila, ale potom sa zháčila a pokrútila hlavou. Sestry mali medzi sebou nepísanú dohodu, že korešpondenciu týkajúcu sa všetkých troch budú otvárať spoločne. A ak je v tejto obálke nejaká nepríjemná správa, určite by ju nemala otvárať sama.

Hodila všetku poštu do svojej rozmernej kabelky a dopila zvyšok čaju. Pani Beedleová stále trkotala so zákaz-

níčkou, keď Prudence vošla do obchodu a natiahla si rukavičky.

„Ďakujem za čaj, pani Beedleová.“

„Ach, rada som vás videla, slečna Prudence,“ zažiarila. „Aj slečnu Chastity, pravdaže, rada uvidím. Prived'te ju budúci týždeň. Upečiem nejaký koláč s masťou, čo má tak rada.“

„Určite jej bude ľúto, že dnes neochutnala váš d'umbierový chlebič, ale popoludní musela zájsť na návštevu k priateľke,“ usmiala sa Prudence a zdvorilo kývla hlavou zákazníčke, ktorá si ju zvedavo premeriavala. Lady s may-fairským prízvukom v elegantných popoludňajších šatách nepatrila do obchodíka na rohu v Kensingtone, najmä ak sa vynorila zozadu zo súkromnej časti.

Prudence vzala výtláčok *The Mayfair Lady* zo stojana v zadnej časti obchodu. „Ak chcete niečo na čítanie, madam, možno sa vám tento výtláčok zapáči.“ Podala ho žene, ktorá zostala taká ohúrená, že si ho vzala.

„Nuž, neviem...“ začala. „*The Mayfair Lady*... znie to trochu roztopašne.“

„Vôbec to nie sú roztopašné noviny,“ ubezpečovala ju Prudence. „Aj pani Beedleová ich číta, pokiaľ viem.“

„Ach, občas,“ povedala predavačka. „Ale skúste si ich prečítať, pani Warnerová. Niekedy, keď bude popoludní chladno, vezmite si ich namiesto pletenia ku kozubu.“

„Nemám veľa času na čítanie,“ zapochybovala zákazníčka. „Koľko stoja?“ Obrátila noviny v ruke, ako keby si nebola istá, čo s nimi.

„Len dve pence,“ odvetila Prudence. „Budete prekvapená, koľko zaujímavých vecí tam nájdete.“

„Nuž, neviem, ale...“ zákazníčka sa odmlčala, lebo otvorila peňaženku a vylovila dve pence, ktoré položila na stôl. „Skúsím teda.“

„Skúste,“ usmiala sa pani Beedleová. „A poviem vám eš-

te jedno: Ak sa vám nebudú páčiť, prineste ich späť a ja vám tie dve pence vrátim.“

Pani Warnerová očividne ožila. „Dobre, to je fér dohoda, pani Beedleová.“

Prudence zdvihla obočie. Ako zarobia peniaze, ak ich noviny budú ľudia čítať na takúto dohodu? Nahlas to však pani Beedleovej nemohla vytknúť. Takže sa len srdečne rozlúčila a vyšla z obchodu do chladného popoludnia. Bola zima, hoci bolo len pol piatej. Jeseň očividne prišla skôr ako zvyčajne, pomyslela si, ale možno sa jej to len zdá, lebo leto bolo dlhé a horúce.

Ako sa ponáhľala na zastávku omnibusu, znovu si spomenula na Constance a na horúčavu kdesi v egyptskej púšti. Nieкто však má teplo rád, povedala si v duchu, keď na zastávke zastal motorový omnibus a vypustil kúdol pary. Nastúpila, zaplatila penny za cestu a sadla si k oknu. Sledovala ulice Londýna, ako omnibus pokračoval v ceste a nastupovali doň ďalšie skupiny ľudí.

Premýšľala, ako sa asi má Chastity. Napriek tomu, čo Prudence povedala pani Beedleovej, vedela, že Chastity nie je u starej priateľky.

Chastity v úlohe tety Mabel v skutočnosti písala odpoveď na tri problematické listy od čitateľov v núdzi, ktoré mali vyjsť v nasledujúcom čísle novín. Prudence sama nič nevedela vymyslieť. Zúfalo obhrýzala konček pera, až sa rozfrkol atrament na jej poznámky. Snažila sa nájsť nejakú diplomatickú odpoveď pre jednu zúfalú osobu v Chelsea, ktorá sa domnievala, že jej rodičia nemajú právo mŕňať svoj kapitál na frivolné zábavky, zatiaľ čo ich dcéra čaká na dedičstvo...

Prudence vystúpila z omnibusu na Oxford Street a vykročila po Baker Street smerom k Portman Square. Zabočila na Manchester Square, líca jej zružovali od čerstvého vetra. Posledné kroky k domu číslo desať takmer bežala a sluha

Jenkins jej otvoril predné dvere práve vo chvíli, keď do zámky strkala kľúč.

„Myslel som si, že ste to vy, slečna Prudence, keď som počul štrkotať kľúče.“

„Bola som u vašej sestry,“ vysvetlila a vošla do haly. „Po-
zdravuje vás.“

„Dúfam, že sa teší dobrému zdraviu.“

„Zdala sa mi v poriadku. Chastity je hore?“

„Celé popoludnie ani nevystřčila hlavu zo salóna.“

„Ach, chudera,“ zatiahla Prudence. „Dala si si aspoň čaj?“

Jenkins sa usmial. Chastitina chuť na sladké bola povestná. „Pani Hudsonová urobila popoludní čokoládový piškótový zákusok. Slečna Chastity mala tri kúsky. Asi ju trochu zasýtili, lebo potom sa už tvárila veselšie.“

Prudence sa zasmiala a ponáhľala sa k schodom. V polovici však zastala a cez plece sa opýtala: „Bude lord Duncan dnes večerať doma, neviete, Jenkins?“

„Asi nie, slečna Prudence. Pani Hudsonová pre vás a slečnu Chastity pripravila znamenitý mäsový nákyp zo studenej jahňaciny ešte z nedele.“

Ak už musia jesť zvyšky, tak jahňacina je určite lepšia ako ryba, pomyslela si Prudence. Otvorila dvere do salóna, o ktorý sa delila so sestrami od matkinej smrti pred štyrmi rokmi.

Bola to príjemná, útulná miestnosť, hoci trochu ošúchaná a s otlčeným nábytkom. Dnes Chastity pripadala ešte pochmurnejšia. Sedela za písacím stolom a civela na pokrčené hárky papiera – dôkaz, že sa jej nepodarilo nič napísať. Obrátila sa, keď vošla jej sestra.

„Ach, som rada, že si späť, aspoň môžem prestať.“ Prešla si prstami po vlnitých červených vlasoch, ktoré sa jej pri písaní uvoľnili a teraz jej splývali až na plecía. Trochu sa vystrela. „Nepredpokladala som, že raz prestanem súcitiť s tými stratenými dušami, ale podaktorí sú takí detinskí

a rozmaznaní... Ach, počkaj. Musím ti niečo ukázať. Jenkins to priniesol pred polhodinou.“

Tón jej hlasu sa úplne zmenil, vyskočila a rezko podišla k príborníku. „Pozri.“ Ukázala na noviny. „*Pall Mall Gazette*. Con vravela, že sa to raz stane!“

„Čo sa stane?“ Prudence prebehla očami po novinách a potom jej to došlo. Potichu zahvzdala pri titulku: OZAJSTNÝ ŠKANDÁL VO VYŠŠÍCH KRUHOCH a pustila sa do čítania: „*Grófa Barclayho na stránkach anonymných novín The Mayfair Lady obvinili z toho, že zneužíva mladé slúžky, a keď otehotnejú, opustí ich a nechá v chudobe na ulici.*“

Stlmila hlas a čítala si popod nos. Uvedomovala si, že Chastity pozná ten článok už asi naspamäť. Keď dočítala do konca, pozrela na sestru, ktorá na ňu s očakávaním hľadela. „Pýtali sa tých žien, ktoré Con spomenula vo svojom článku.“

„A toho záletníka tiež odsúdili, hoci mojím vlastným spôsobom,“ poznamenala Prudence. „Narážajú na vieru v protiklade s lascívnym správaním, pričom nezamlčujú pred čitateľom škandalózne podrobnosti.“

„Presne v to sme dúfali, že sa stane,“ povedala Chastity. „Prešli len štyri týždne, ako sa to objavilo v *The Mayfair Lady*. To vysvetľuje aj občasné reči a nepriateľské zazeranie matron na Barclayho. Jeho priatelia stoja pri ňom a zdá sa, že ani on si z toho nič nerobí. Myslela som si, že to nikam nepovedie. Keď sa to však rozchýri v uliciach, kluboch a salónoch, ocitne sa na pranieri.“

„Áno,“ prikývla Prudence, ale neveľmi presvedčivo. Otvorila kabelku a vybrala z nej úradne vyzerajúcu obálku. „Toto bolo v pošte.“

„Čo je to?“

„Vyzerá to ako od právnickej firmy.“

„Aha.“ Chastity vzala obálku a obracala ju chvíľu v rukách, akoby chcela dovidieť dnu. „Asi by sme ju mali otvoriť.“ Prudence jej podala nôž na papier a ona obálku otvorila.

Vybrala niekoľko hárkov velínu. Začala čítať; Prudence jej nazerala cez plece.

„Dopekla!“ vykrikla Prudence, keď sa dostala až na koniec. Hoci to bolo hrozné, správa bola jasná ako hrom.

„Prečo nás Barclay žaluje za ohováranie? Prečo *The Mayfair Lady* a nie *Pall Mall Gazette*?“ premýšľala nahlas Chastity.

„Veď napísali oveľa viac ako my.“

„*Gazette* vyšli len dnes,“ ozvala sa smutne Prudence. „A my sme to uverejnili už pred mesiacom. Mal štyri týždne na to, aby to dal dokopy. A ak tento prípad vyhrá, pôjde aj po *Gazette*.“

„Takže čo urobíme?“ Chastity si zahryzla do spodnej pery a znovu si prečítala list. „Píše sa tu, že právnik bude pre svojho klienta žiadať čo najvyššie možné odškodné. Čo to znamená?“

„Nemám potuchy... asi nič dobré, tým si môžeš byť istá.“ Prudence sa hodila do hľbokej klubovky a odkopla topánky. „Potrebujeme radu.“

„Potrebujeme Constance.“ Sestra si sadla na opierku kresla a prekrižila si nohy v členkoch. Jednu si vyložila na kraj stola a nervózne ňou mykala.

„Preboha, čo si o tom všetkom pomyslí Max?“

„Jeho kariére veľmi neprospeje, keď sa príde na to, že článok o Barclaym napísala jeho žena,“ konštatovala smutne Chastity.

„Musíme zabezpečiť, aby sa to nedostalo von, už v záujme našich novín, ale neviem, ako to utajíme pred Maxom.“ Prudence vzala list zo stola, kam ho Chastity nechala dopadnúť. „Ach, toto tu dolu som si vôbec nevšimla... Okrem náhrady škody nášmu klientovi budeme žiadať aj odškodné za všetky nepodložené nárážky, šíriace sa ďalej a zasahujúce do osobného života.“

„Chytili sa novinári z *Pall Mall Gazette* tých nárážok, čo sme tam vložili?“ Chastity vzala odhodený papier. „Ja som si nič také nevšimla.“

„Nie, asi to nechali tak, mali rozum. Nevidím náznak, teda aspoň nie taký, aký sme ponúkli my. Som si istá, že niekde dôkazy sú, ale nehládali sme ich, príliš sme sa zamerali na to, aby sme obvinili Barclayho, na všetko ostatné sme zabudli,“ vzdychla Prudence. „Aké sme boli naivné a hlúpe.“

„Máš pravdu,“ prikývla Chastity. „Boli sme hlúpe, ale už nie sme.“

„Asi zatvárame dvere na stajni, až keď koňa ukradli,“ zdôraznila s úsmevom Prudence. Obrátila sa k dverám, keď na ne ktosi diskretné zaklopal.

„Mám priniesť karafu sherry, slečna Prue? Alebo budete dnes večerať v salóne?“ opýtal sa sluha Jenkins.

„Nie, nemáme dnes náladu na salón,“ odvetila Prudence. „Prineste sherry sem a v jedálni si dáme trochu pastierskeho koláča.“

„Myslel som, že sa takto rozhodnete.“ Jenkins vošiel dnu s táckou. „Tak som to už priniesol. Čo mám povedať pani Hudsonovej, o koľkej chcete večerať?“ Nalial sherry do dvoch pohárov a postavil ich na striebornú tácku.

„Asi o ôsmej.“ Prudence s otázkou v očiach pozrela na sestru, ktorá súhlasne prikývla. „A nemyslíte si, že sa budeme prezliekať, Jenkins. Aj sa obslúžime sami. Určite máte dnes večer aj inú prácu.“

„Rád vás obslúžim, slečna Prudence, je to moja povinnosť,“ uklonil sa Jenkins.

„Veď chodieval len občas do krčmy, iné povinnosti nemá,“ prehodila Chastity a odchlipla si sherry. „A nezdrží sa tam nikdy dlhšie ako do deviatej.“

„Ale pri pastierskom koláči by nás naozaj nemusel obsluhovať,“ podotkla Prudence. „Prečo sa vlastne nenajeme rovno tu pri kozube?“

„Lebo pán Jenkins a pani Hudsonová by to neprežili,“ Chastity sa pousmiala. Odložila pohár a priložila do ohňa ďalšie polienko. „Nemusíme znižovať úroveň, slečna Pru-

dence, len preto, že zavládli ťažké časy.“ Dokonale napodobnila ich gazdinú, pani Hudsonovú, a Prudence sa zasmiala na celé kolo, dokonca zatlieskala.

No smiech sa jej po chvíli zadrhol v hrdle. „Ale ako si nájdeme obhajcu?“ opýtala sa Chastity.

„Asi by sme sa najprv mali poobzerať po nejakom poradcovi, ten nám odporučí dobrého právnik. Určite to takto funguje,“ usúdila Prudence.

„Vieš viac ako ja.“ Chastity sa chopila svojho pohára. „Otec určite niekoho pozná, ale čo myslíš, mohli by sme ho s tým osloviť?“

„Môžeme mu položiť niekoľko nevinných otázok, čo povieš?“ Prudence sa nahla dopredu a v zelených očiach sa jej zalesklo.

„Určite si nedá dve a dve dokopy,“ ozvala sa Chastity.

„Nie.“ Prudence stisla pery. „Len aby vedel, akého právnik potrebujeme.“

„Nejakého lacného,“ dodala Chastity.

Prudence pokrútila hlavou. „Právnici sú vo všeobecnosti drahí. No môžeme to skúsiť, hádam sa niekto nájde.“

Na chodbe sa ozvali kroky, dvere sa rozleteli a zároveň na ne ktosi zaklopal. Na prahu stál lord Arthur Duncan so zježenými fúzmi, líca mal červensšie ako zvyčajne. Na hlave mal tvrdý klobúk, ktorý sa mu hodil ku kabátcu. „Nikdy som nič také nepočul,“ lamentoval. „Darebáci! Lotri! Ach, už ste to videli?“ Ukázal na *Pall Mall Gazette*. „Je to nechutné, hrozné! Jedna vec sú reči a klebety, ale ukázať na niekoho otvorene prstom je už priveľa... Nevieť, neviem, kam to povedie.“

Sťažka si sadol do kresla pri kozube. „Ak je to sherry, dám si pohárik, Prudence.“

„Dobre, otec.“ Naliala a podala mu pohár. „Je lord Barclay veľmi rozčúlený?“

„Rozčúlený?“ zatiahol. „To je slabé slovo.“ Lord Duncan

vycedil obsah pohára na jeden hlt a zazrel naň. „Nestačilo mi to na uhasenie smädu.“

„Požiadam Jenkinsa, aby ti priniesol whisky?“ opýtala sa so zvyčajnou starostlivosťou Chastity.

„Nie... nechaj ho.“ Lord si utrel fúzy do vreckovky. „Len mi ešte jeden nalej.“ Podal jej pohár.

„Čo urobí lord Barclay?“ vyzvedala sa Prudence a rozhrabla rozpálené uhlíky kutáčom. „Určite požiada o nejaké odškodné, však?“

„Už sa súdi za ohováranie s *The Mayfair Lady*, a keď s nimi skončí, potom sa ukáže. Vydavatelia budú mať šťastie, ak vyviaznu len s masným odškodným.“

„Asi si zoženie najlepších právnikov,“ pokračovala Chastity a podala mu pohár.

„Hej, to určite... vynaloží na nich všetky peniaze.“

„A sú v Londýne nejakí dobrí právnici?“ pridala sa Prudence. „My sme sa nikdy s nijakým nestretli.“

„To ma ani neprekvapuje, drahá.“ Lord sa usmial na strednú dcéru. „Nehovorím, že by ste sa im nemohli rovnať, čo sa týka bystrosti, ale tí muži sa nevyskytujú často v takých kruhoch ako vy. Nájdete ich v pánskych kluboch, nie v salónoch.“

Prudence naňho pozrela s otázkou v očiach. „Ktovie, či je to pravda. Spomeň nejakých naozaj dobrých advokátov a s Chas uvidíme, či na nich niekde nenatrafíme.“

„Tie vaše rečičky a hry,“ zašomral, ale zdalo sa, že sa trochu upokojil v spoločnosti dcér a pod vplyvom sherry. Líca už nemal také červené a už toľko nefrflal.

„No, počkajte. Barclay si vybral advokátsku spoločnosť Falstaff, Harley a Greenwood, pracuje tam aj Samuel Richardson. Hovorí vám to niečo?“ Potutelne sa usmial na dcéry. „Stavím sa, že nie.“

„Nečakali sme, že ich budeme poznať,“ bránila sa Prudence, „ale Samuel Richardson...“ Pokrútila hlavou. „Nie,

toto kolo si vyhral. Nepoznáme ich. Vymenuj nejakých ďalších.“

Lord Duncan sa zamračil a zamyslel sa. „Malvern,“ ozval sa napokon. „Sir Gideon Malvern, najmladší kráľovský radca desaťročia, za svoje služby dostal rytiersky titul.“ Zachichotal sa. „Určite za služby kráľovi... asi sa niektorý z jeho priateľov ocitol v kaši, veď to poznáte.“ Významne si poklopkal po čele.

„Malvern ho obhajoval... Ale stavím sa, že ani o ňom ste nepočuli. Vraj je najbystrejší na kráľovskom dvore. No určite je veľmi zaneprázdnený.“

Odložil pohár a namáhavo vstal. „Musím sa obliecť. Večeriam s Barclaym v Rules. Musím mu prejaviť sympatie, veď viete. Nemôžem ho v tom nechať...“ Mávol rukou na *Gazette*. „Špina... to je všetko. Nemôžem dovoliť, aby taká špina mala navrch nad čestným človekom.“ Obe dcéry pobozkal na čelo a nechal ich tam.

„Vraj čestný človek,“ zamračila sa Prudence a podišla s pohárom ku kafe, aby si ešte naliala. „Buď je otec slepý, alebo hlúpy, nech mi odpustí. Čo ho na Barclaym tak fascinuje?“

„Ach, tuším to má niečo spoločné so skutočnosťou, že gróf stál pri ňom, keď zomrela mama,“ prehodila potichu Chastity a zahľadela sa do ohňa. „Otec bol vtedy mimo, rovnako aj my. Bol rozrušený a vyčerpaný, lebo sa oňho toľko rokov starala, a zrazu ju nemal.“

Prudence prikývla a prekrížila si pevne ruky na hrudi. Posledné matkine dni na tomto svete boli plné bolesti, musela užívať veľa ópia, aby sa zmiernilo jej utrpenie. Lord Duncan nezniesol pohľad na to, ako jeho manželka trpí, utiahol sa do svojej pracovne a lord Barclay mu tam robil spoločnosť. Dcéry zatiaľ sedávali pri matke. Nemali energiu pomáhať ešte aj otcovi v jeho žiali, a trvalo to niekoľko rokov, aj keď už matka zomrela. Takto sa lord Barclay stal najlepším priateľom lorda Duncana.

Prudence spustila ruky a zdvihla hlavu. „Nuž, na tom už nič nezmeníme. Zistíme radšej niečo o tom sirovi Gideonovi Malvernovi.“

„Ak je kráľovský radca, musí byť špičkový právnik,“ uvažovala Chastity. „Premýšľam, čo znamená, že je najmladší kráľovský radca tohto desaťročia.“

„Musíme si obstarieť posledný výtlačok *Kto je kto*,“ navrhla Prudence. „Aspoň sa dozvieme, ktorého právnického kolégia je členom. Posledné výtlačky nemáme, takže zajtra zjídeme do kníhkupectva Hatchards a zistíme to.“

„V publikácii *Kto je kto* nájdeme aj adresu?“

„Nie, ale keď zistíme, pre ktoré kolégium pracuje, pôjdeme tam a nájdeme ho. Som si istá, že ak je taký známy a dôležitý, určite má kanceláriu niekde v okolí Templu.“

„Ale nemôžeme len tak vtrhnúť rovno do jeho kancelárie,“ zdôraznila Chastity. „Počula som, že treba dosť kľučkovať určitými chodbičkami, aby sa človek k takému právnikovi dostal.“

Prudence pokrútila hlavou. „Ak máme mať šancu získať jeho pomoc, treba sa naňho doslova vrhnúť, prekvapiť ho, zaskočiť. Ak mu necháme čas na rozmyslenie, vysmeje sa nám a vyženie nás na ulicu.“

„Buď krutý, krvavý a vznešený, veď nikto, narodený zo ženy...“ zacitovala Chastity so zdvihnutou päšťou.

„... nemôže Macbethovi ublížiť,“ dodala sestra.

„Keby len to,“ ozvala sa Chastity a vstala. „Hneď zajtra ráno zjídeme do kníhkupectva Hatchards.“ Unavene sa povystierala. „Som hladná a už je takmer osem. Dáme si ten pastiersky koláč?“

„Premýšľam, čo asi má na večeru Constance,“ prehodila Prudence a vykročila za sestrou dolu schodmi.

„Určite kozie oči,“ zažartovala Chastity. „Čítala som, že beďuini na Sahare ich jedia.“

„Ach, viem si predstaviť Maxovu tvár nad kozími očami.“

A vy, Jenkins?“ Prudence sa usadila v malej jedálni, ktorú používali, keď boli samy.

„Ako som počul, jahňacie oči sú delikatesa, slečna Prudence. A kozie oči asi tiež. Vraj sa pečú v celku a sú šťavnaté.“ Jenkins jej položil k lakťu misu s pariacim sa koláčom.

„Nie som si istá rozdielom medzi jahňacími a kozími očami,“ podotkla Prudence a nabrala si koláč. „Vonia to krásne... ďakujeme, Jenkins.“

Sluha obišiel stôl k Chastity. „Pani Hudsonová posypala zemiaky strúhaným syrom. Je to chutné a chrumkavé.“

Chastity zarezala do chrumkavej kôrky a sluha jej posunul misku kapusty s maslom. Potom im nalial víno a ticho sa vzdialil.

„Naozaj je to veľmi dobré,“ uznala po chvíli Prudence.

„Pani Hudsonová vie aj z mála vyčariť veľa,“ prikývla Chastity. „Dokážeme jej tento mesiac zaplatiť?“

„Určite. Musela som síce založiť tie perlové náušnice po mame, ale vykúpime ich, hneď ako dostaneme príspevok na charitu od lady Lucanovej a lady Winthropovej.“

„To bol Constancin nápad,“ pokračovala Chastity, „aby sme ich požiadali o príspevok pre staré dievky a ženy v núdzi, ktorý slúži ako prostriedok, aby sme mohli viesť rubiku Medzi nami.“

„Netušila som, že ony – presnejšie ich potomkovia – využívajú služby Medzi nami,“ pripomenula Prudence a nabrala si ešte kapustu. „Tie peniaze nám prídu vhod... veď neseďíme so založenými rukami, snažíme sa dať dokopy ďalšie páry pre ich dobro.“

Chastity sa musela uškrnúť. „Pre ich dobro. Znie to altruisticky, keď od nich žiadame peniaze.“ Odpila si vína a vystrúhala grimasu. „Toto víno je nejaké riedke a nechutné.“

„Viem,“ pokývala hlavou Prudence. „Jenkins vzadu v pivnici našiel niekoľko fliaš burgundského, ale je už asi

pokazené. No to, čo pani Hudsonová nepoužije do varenia, by sme mali vypiť.“

„Aby ich tam nevyňuchal otec.“

Prudence pokrútila hlavou a odpila si z pohára. „S jedlom nie je také zlé, ale bez ničoho sa piť nedá.“

„Takže kedy dostaneme tie charitatívne príspevky od lady Lucanovej a lady Winthropovej?“

„Sľúbili, že šeky prinesú na ďalšie popoludňajšie stretnutie v stredu u nás doma. Navrhla som po päťdesiat guineí, to by bolo tak akurát,“ dodala ledabolo Prudence.

Chastity sa takmer zadrhla zemiakom. „Päťdesiat guineí každá? To je hrozné, Prue.“

„Con si tiež myslela, že je to dosť veľa, ale ja som mala pocit, že to treba skúsiť. Veď si to môžu dovoliť,“ dodala sestra. „Tá svadba v decembri bude najväčšia spoločenská udalosť roka. Hester a David sú zaľúbení až po uši. A ich matky sa tiež dobre znášajú a tešia sa. Urobili sme im veľkú službu. Nehovoriac o tebe,“ uškrnula sa. „David si aspoň našiel iný predmet túžby.“

„Ten jeho obdiv mi už liezol na nervy,“ pripustila Chastity. „Mimochodom, neprišli nejaké listy pre *The Mayfair Lady*? Okrem toho úradného.“

„Zopár. Mám ich v kabelke. Pozrieme sa na ne po večeri.“

„A čo máme ako dezert?“ zaujímalo Chastity.

„Jablkový koláč s posýpkou,“ odvetil Jenkins, ktorý práve v tej chvíli vošiel do jedálne. „Pani Hudsonová sa pýta, či má na stredajšie stretnutie napiecť čajové pečivo.“ Pozbieral taniere.

„Pravdaže,“ odvetila Prudence. „Budeme zbierať peniaze, takže čím sladší bude olovrant, tým lepšie.“

„Dobre, slečna Prue. Poviem to pani Hudsonovej. Možno upečie aj čokoládový piškótový koláč.“ Jenkins nič viac nepovedal, lebo s finančnými aktivitami Duncanových dcér viac ako súhlasil.

SESTRY VOŠLI DO KNÍHKUPECTVA s vysokými oblúkovitými oknami na Piccadilly niekoľko minút po tom, ako otvorili. Pobrali sa rovno do oddelenia encyklopedických publikácií a našli, čo hľadali. „Mali by sme si to kúpiť,“ navrhla potichu Chastity. „Mne to pripadá, akoby sme podvádzali. Určite by ich potešilo, keby sme si ten výtláčok kúpili.“

„Určite,“ súhlasila Prudence, „ale stojí päť guineí, čo nemáme, a potrebujeme zistiť len jedno heslo.“ Opatrne listovala. „Aha, tu je to. M.“ Prešla prstom po riadkoch. „Maburn... Maddingly... Malvern. To je on. Sir Gideon Malvern, kráľovský radca, člen Londýnskej právnickej spoločnosti od roku 1894, ustanovený ako člen Kráľovskej rady roku 1902; vzdelanie: New College Winchester, Oxford... To sa dalo čakať.“ Zdvihla hlavu. „Presne to, čo potrebujeme.“

„Nie je tam aj niečo osobné?“ Chastity nazrela sestre ponad plece. „Ach, pozri sa na toto. Je rozvedený. Ženatý s Harriet Greenwoodovou, dcérou lorda Charlesa a lady Greenwoodovej od roku 1896, rozvedený roku 1900. Dcéra Sarah narodená roku 1897.“

Chastity sa zamračila. „Rozvedený... to je dosť nezvyčajné.“

„Veľmi nezvyčajné,“ súhlasila Prudence, „ale nám je to jedno. Vieme, kde ho nájdeme. Poďme na Middle Temple Lane, tam sídli známi právnici, a pozrime si tabuľky na dverách.“ Opatrne zatvorila zväzok a položila ho na poličku. Vonku sa zamiešali do davu nakupujúcich na Piccadilly, neskôr našli voľnú drožku.

„Victoria Embankment, prosím,“ povedala Prudence, keď nastúpili s Chastity. „Teraz ide o to,“ pokračovala Prudence so zježeným obočím, „ako sa k takému známemu človeku priblížiť. Máš nejaký nápad, Chas?“

„Nebude to nič zvláštne,“ odvetila sestra a napravila si

slamený klobúk. „Najprv si musíme dohodnúť stretnutie. Ale nemôže byť na súde v Old Bailey alebo inde?“

„Ak tam nie je, možno má dnes dopoludnia nejaký prípad. Dúfajme však, že sa dostaneme aspoň k jeho sekretárovi, ak nás nevyhodí rovno na ulicu, skôr ako stihneme otvoriť ústa.“

„Veď vyzeráme ctihodne,“ namietla Chastity.

To je pravda, uvedomila si Prudence. Mala na sebe neutrálne tvídové sako a sukňu a jednoduchý čierny slamený klobúk, takže pôsobila decentne, Chastity zasa tmavohnedé hodvábne šaty, ktoré tiež nepôsobili frivolne. Premýšľala, či si nemajú dať elegantné formálne oblečenie, aby na právnikov urobili dojem, ale potom sa rozhodla pre striedmejší vzhľad. Najskôr zistia, čo je to za človeka, podľa toho sa zariadia.

Zaujímavé, že je rozvedený. V ich kruhoch to bolo veľmi nezvyčajné, lebo to zanechávalo na človeku nepríjemnú stigmú. Pravdaže skôr na žene ako na mužovi, uvedomila si kyslo a v hlave už počula Constancine slová o právach žien, že treba bojovať proti nespravodlivosti spoločenských zákonov na súdoch, ale aj v každodennom živote. Kto bol vinný v tomto prípade? Sir Gideon, alebo jeho manželka? Keby na to prišli, napovedalo by im to, ako sa majú k advokátovi správať.

Drožka zastala na Victoria Embankment a sestry vystúpili. Na chvíľu zastali a pozreli ponad sivé vody Temže na South Bank. Slnko sa snažilo prebrať cez oblaky na sivom nebi, niekoľko lúčov sa naozaj jagalo na mútnej hladine. Vtom závan vetra rozfúkal lístie dubov v Temple Garden za nimi.

„Je príliš chladno, aby sme tu takto postávali,“ zachvela sa Prudence. „Poďme po Middle Temple Lane. Ty po jednej strane, ja po druhej.“

Na každých dverách po oboch stranách ulice viseli medené tabuľky, na ktorých bolo uvedené, kto v tej-ktorej vysokej úz-

kej budove sídli. Pri každom mene stálo: advokát. Meno sira Gideon Malvern bolo uvedené zhruba v strede ulice.

Prudence mávla na Chastity, aby sa poponáhľala k nej. „Tu je to,“ ukázala na medenú tabuľku.

Chastity stisla mosadznú kľučku a dvere sa otvorili. Za nimi sa objavil tmavý interiér, nevyzeral však ako foyer. Vlastne sa pred nimi dvíhali ošumelé drevené schody. Slnko znova zašlo. Nebolo tam dosť prirodzeného svetla ani za jasnejšieho dňa, lebo v kútiku za schodiskom bolo len úzke okno. No ktosi hore na schodisku zažal lampu, a tá osvetľovala staré, vratké schody.

Sestry si vymenili vystrašený pohľad. Vyleštená menovka a mosadzná kľučka zvonku nepredpovedali ošumelý interiér, ale Prudence zo skúsenosti vedela, že právnika netreba súdiť podľa toho, v akom prostredí pracuje. Miestnosti v starobyľých budovách právnickej spoločnosti Inns of Courts boli drahé a mohlo si ich dovoliť len zopár vyvolených. Bolo však vecou hrdosti a tradície, že moderné vymoženosti nesmú narušiť vzhľad posvätných právnických priestorov.

„Som prekvapená, že je tu aspoň plynová lampa,“ zamrmľala. „Myslela som, že sa nedostali ďalej ako k olejovým lucernám a sviečkam.“

„Pôjdeme hore?“ opýtala sa rovnako potichu Chastity.

„Veď preto sme prišli.“ Prudence hovorila s väčšou istotou, ako cítila. Položila nohu na schodík, Chastity sa držala za ňou. Schodisko bolo príliš úzke, aby kráčali vedľa seba.

Dvere na konci schodiska boli trochu pootvorené. Prudence na ne zľahka zaklopala, naozaj len slabو. Napriek tomu sa spoza dverí ozval chrapľavý hlas, aby šli ďalej. Pravdepodobne nepatrí sirovi Gideonovi Malvernovi, uvedomila si. Otec ho opisoval ako najmladšieho právnika, ktorý dosiahol v poslednom desaťročí taký úspech, a ona si z poznámok v publikácii *Kto je kto* pamätala, že ho vymenovali pred dvanástimi rokmi. Takže nemôže mať viac ako